

Момчило Суботић

Институт за политичке студије, Београд

КОСОВО И МЕТОХИЈА: ПИТАЊЕ УНУТРАШЊЕГ ДИЈАЛОГА

Сажетак

Аутор у раду презентује неке од својих истраживачких резултата о КиМ у ширем аспекту српско-албанских односа, а поводом «унутрашњег дијалога» о јужној српској покрајини, који је иницирао председник Републике у циљу разрешења вековног сукоба два народа.

Циљ овог рада је да укаже на континуитет у вођењу по Србију и српски народ штетне косметске политике која се огледа у препуштању КиМ албанским претензијама и њиховим западним менторима из ЕУ. Овакав политички смер започет је измештањем питања КиМ из надлежности УН у време власти Бориса Тадића, а интензитет је добио отварањем Бриселских преговора под влашћу напредњака и вођством Александра Вучића, а под контролом ЕУ – тј њених западних чланица које су признале независност Косова.

У раду су обрађена бројна проблемска питања проистекла из Бриселских преговора која Србију корак по корак удаљавају од Косова и Метохије и иду у правцу признања независности Косова као албанске државе.

Српска политика се определила за улазак у ЕУ, али није јасно да ли то она жели са КиМ или без КиМ у свом саставу, о чему сведочи и пристајање на Бриселске преговоре, које је напредњачко-социјалистички тријумвират Николић-Вучић-Дачић прихватио, наводно, искључиво због Заједнице српских

општина, која се због противљења албанске стране и уз прећутну подршку спољних актера не реализује већ четири године.

У раду су коришћени методи анализе и синтезе, историјски и компаративни метод. Научни и друштвени циљ овог рада су испреплетени и садржани су у чињеници да су западни моћници мимо и против међународног права отели Србији део територије и признали Косово као независну државу, док слично право оспоравају Републици Српској и претходно Републици Српској Крајини, што јасно говори да се ради о (гео)политици двоструких стандарда.

Кључне речи: Србија, Косово и Метохија, САД, ЕУ, НАТО, Борис Тадић, Александар Вучић, албанска страна, Бриселски споразум

У контексту разматрања идеје председника Републике Србије Александра Вучића о «унутрашњем дијалогу» по питању Косова и Метохије, неопходно је подсетити на неколико важних политичких чињеница. Основна премиса садржана је у констатацији да је политика напредњака по питању Косова и Метохије и спољнополитичке оријентације наставак претходне политике демократске власти. У време њиховог мандата дошло је до одвајања и државног осамостаљивања Црне Горе као и до проглашења независности «Косова». Али треба истаћи да је суноврат отпочео разбијањем и распадом СФРЈ, које је отпочело након рушења Берлинског зида и уједињења Немачке, те разбијања СССР-а, раздвајања Чешке и Словачке и нестанак социјалистичких вишенационалних држава – федерација. Чешка и Словачка мирно су се разишле, њихове територије је било могуће разграничити и због чињенице да су се језички разликовале, што у српско-хрватско-бошњачком разграничењу није био случај јер су сви говорили истим - српским језиком – којем су Хрвати и Бошњаци (Муслимани до 1993.) наденули сопствено национално име. Тадашња социјалистичка власт у Србији и Црној Гори није била у стању да антиципирају геополитичке последице глобалних промена које су за епилог имале грађански и верски рат на простору друге Југославије. Шиптарска сецесија висила је као Дамоклов мач над судбином Србије у време ратних збивања у Хрватској и БиХ у којима се одлучивала судбина Срба из Крајине и Републике Српске. Милошевићева власт у Србији није много марила за окупацију и нестанак

Републике Српске Крајине; погрешно је процењивала да ће то задовољити непријатељски Запад на челу са САД, те да ће успостављањем Републике Српске као самоуправног ентитета у БиХ и задржавањем Косова и Метохије у саставу Србије решити деведесет одсто српског националног и државног питања. Напротив, западни моћници у свом тријумфализму након победе у «хладном рату», такву политику су окарактерисали као слабост и по принципу «домино ефекта» започели рушење српске државе. Црна Гора и Косово су «у пакету» отети од Србије. Показало се тада – у време Слободана Милошевића – баш као и сада у време Вучићеве власти – да питање Косова и Метохије и српско-шиптарских односа није никакво демократско већ искључиво геополитичко питање, које је требало решавати у време када је Србија имала бољу геополитичку позицију, како би се избегла изнуђена и губитничка решења. У време Милошевићеве власти то је период пре рата 1991-1995, а у време Вучића то је период по преузимању власти (2012), и испуњење предизборних обећања о раскиду са дотадашњом политиком Тадићевих демократа, те прекид евроунијског и евроатлантског арбитражања и захтев да се у складу са Резолуцијом СБ 1244 и Уставом Србије питање Космета врати у надлежност Уједињених нација. Применом овакве политичке стратегије Србија би задржала фактички суверентитет на северном делу КиМ, и формални на целом КиМ, према Резолуцији 1244, те не би било никаквих Бриселских споразума који то политички дерогирају, већ би се уз подршку Русије и Кине ово питање решавало у складу са међународним правом и уставним системом Србије.

1. ПОГУБНА ПОЛИТИКА КОНТИНУИТЕТА У ПРЕПУШТАЊУ КОСОВА И МЕТОХИЈЕ

Али, не само да није прекинула штетну националну и државну политику претходне власти, већ је Дачић-Вучићева влада учинила радикалан искорак, пристајући на све захтеве ЕУ који су кулминирали Бриселским споразумом. Тако је трасирана политика којом се Косово и Метохија корак по корак изузимају из територијалног и уставно-правног система Србије. Власт напредњака и социјалиста натерала је Србе са севера Космета на локалне изборе под контролом Приштинске, предајући и овај део покрајине под власт нове шиптарске

псеудо-државе; увела је граничне прелазе са тзв. независним Косовом, допустила да тзв. независно Косово добије међународни телефонски број... Филип Мисфелдер, извештач за спољну политику ЦДУ/ЦСУ немачке канцеларке Ангеле Меркел, хвали ову политику српске владе: „Из наше перспективе је за Србију прави пут да са СНС и Александром Вучићем даље иде ка ЕУ. Предуслов за то су преговори са Косовом. У априлу прошле године потписан споразум, који на крају треба да води до признања Косова, мора сада даље да буде спроведен“. ¹ Тако каже високи званичник Немачке која је најзначајнија држава Европске уније. Функционери осталих држава чланица понављају поменути услов на путу Србије ка ЕУ. Српски званичници понављају евроунијску мантру али не и ултимативан став кључних ЕУ-играча о признању независности Косова.

ЕУ, дакле, тражи да Србија на крају процеса преговарања са «Косовом» потпише правно обавезујући споразум, другим речима да призна ту нову државу. Да би се реализовао овај ултиматум ЕУ, Србија мора да приступи промени устава и избрише преамбулу и одговарајуће чланове Устава из 2006, у којем пише да је АП Косово и Метохија неотуђиви део Србије. С обзиром да је за промену устава потребан референдум грађана и њихова двотрећинска већина, то би могло у извесном смислу да отежа посао, али имајући у виду да у Скупштини Србије седе већински евроунијати и да манипуланти навелико раде свој посао, ни то није немогуће. Поготово ако се покаже успешним процес промене свести српског народа,² што се већ увелико чини променом

1 Види: Никола Врзић, „Дан после“, Печат, 21. март 2014, стр. 9.

2 По повратку из једне од својих посета Немачкој, још док је био први потпредседник владе, Александар Вучић је, ваљда импресиониран немачком економском и политичком моћи, рекао да Срби треба да промене своју свест. Касније ће Вучић јавно пропагирати Макса Вебера и протестантизам те протестантску етику као идеал којем треба да тежи српско друштво. Али занемарио је чињеницу да Немачка већински није протестантска него католичка, што када је у питању рад и радна етика није исто. Иначе, и римокатолици и протестанти су својевремено били наклоњени Хитлеру у његовој мржњи и расистичкој политици према православљу и Словенима. Није код Немаца то од јуче. Сетимо се да су и Маркс и Енгелс, као родоначелници праведнијег социјалистичког друштва према Русима и уопште Словенима истицали непојмљиву мржњу и нетрпељивост.

садашњих неприлагодљивих уџбеника историје, географије, српског језика и књижевности³...

У тексту под насловом „Србија да поврати своју душу“ Војислав Коштуница пише о штетним последицама одређења Србије за улазак у ЕУ. Већ први корак је промена устава за коју је потребан референдум, али „власт која је потпуно снисходљива, поданички, екстремно кооперативна без икакве потребе – да се о промени устава разговара, или се може разговарати, тек када земља дође надомак тих бриселских врата. Пре тога не мора. Као што нису морале да се укидају царине на пољопривредне производе. Као што није требало за три године омогућити странцима да купују нашу земљу⁴... Исто се односи и на промену Устава Србије. Том кооперативношћу власт Србије се доводи у све тежи положај, те је иста као и политика претходне власти – екстремно кооперативна на штету Србије и сопственог народа. Ова је сада још кооперативнија, јер због прошлости СНС мора да буде још сервилнији.

Уставни суд је неуставном прогласио уредбу владе о катастарским књигама на Косову и Метохији, што говори да је правни поредак био суспендован. Власт је прешла преко ове одлуке највише судске инстанце као да се ништа није десило. Било би разумно да је Уставни суд и друге делове Бриселског споразума прогласио притвуставним, али је он Бриселски споразуме подвео под политичка питања. Уставни суд је избегао да Бриселски споразум прогласи неуставним и оценио га политичким, што овај свакако није јер производи правне последице.

Да се политичке странке у Србији, поготово када освоје власт, не држе датих обећања, те да „преко ноћи“ праве политички коперникански обрт, препуштајући забраву дојучерашњу идеологију и програм, најбоље илуструје Српска напредна странка. На изборима 2012, ова странка се изричито

3 Неко је у Министарству просвете и науке дошао до закључка да ученици у средњим и основним школама у Србији не треба да уче историју, већ да она постане факултативни предмет. За српски језик тражено је да се смањи на два часа недељно и изједначи са енглеским језиком. Уџбеници и радне свеске из географије су пуни тенденционих грешака, где се чак на неким географским картама КиМ представља као независна држава.

4 Војислав Коштуница, „Србија да поврати своју душу“, Печат, 13. март 2014, стр. 7.

залагала за очување Косова и Метохије у саставу Србије, јер је дотадашња попустљива политика ДС наишла на осуду народа. Политички прваци СНС-а Николић и Вучић, заклињајући су се да је за њих питање суверенитета и територијалног интегритета најпрече национално и државно питање. Тако се Николић у Северној Митровици заветовао да се неће смирити док Косово не врати у састав Србије. Лидери СНС у предизборној кампањи обећавали су да ће преиспитати уговоре које је представник Србије, члан ДС Борислав Стефановић потписао са Едитом Тахири. Али, била су то само обећања.

У пракси се десило да је СНС у рекордном року повукла потезе на које се ДС није усуђивао. Предизборно обећање напредњачких вођа, да се српске институције неће никад повући са Косова и Метохије, поништено је тако што су Николић, Дачић и Вучић са сепаратистичко-терористичким структурама из Приштине потписали Бриселски споразум, поставили границу између јужне српске покрајине и централне Србије, угасили државне институције и државност Србије на Косову и Метохији, предали „независној“ држави Косову део правосудног и безбедносног система Србије са севера Косова, извршили притисак на преостале Србе да изађу на изборе и гласају за власт „независног“ Косова, препуштајући их на милост и немилост Хашима Тачија. Тако је бачена под ноге деценијска борба Срба да сачувају државу Србију у њеној јужној покрајини.

Ваља подсетити да је Томислав Николић и пре, а поготово након преузимања власти, у више наврата изјављивао да је Борис Тадић водио добру спољну политику, што је требало да значи да је и он спреман да настави тамо где је ДС-ов режим стао. Тако је и било. Демократска власт је водила политику под слоганом „И Косово и ЕУ“, а напредњачка, пошто је, мање више, довршила посао око „независног“ Косова, своју политику своди на исто тако несувислу синтагму „И Русија и ЕУ“. За такву политику српске власти Мајкл Кирби, донедавно амерички амбасадор у Београду, рекао је да српски народ и државу ставља у шизофрену ситуацију, јер се историјски, културно, идентитетски итд. вежу за Русију, а политички за Европску унију и Запад.

2. БРИСЕЛСКИ СПОРАЗУМ ИЗБРИСАО КОСОВСКУ ЗВЕЗДИЦУ И ФУСНОТУ

Иако су Београд и Приштина уз посредовање ЕУ договорили да тзв. Косово може да буде члан само регионалних организација, и да се оно представља са звездicom и образложењем у фусноти, српска власт се прећутно сагласила да „Косово“ постане члан и таквих организација које никако нису регионалне, као што су ММФ, Светска банка, спортске организације ФИФА, УЕФА, Светска рукометна асоцијација, Међународни олимпијски комитет. У тачки 14. Бриселског споразума пише: „Две стране се обавезују да неће једна другу блокирати, нити подстицати друге да блокирају европске интеграције друге стране“. ЕУ спада у међународне организације, то је највиши облик европског политичког организовања, у коју се удружују државе. Ово је по себи доказ да ЕУ Косово третира као државу, без обзира што пет држава чланица није признало његову независност. По том основу Косово је постало члан поменутих организација – све су то међународне, а не регионалне организације, на које тзв. Косово наводно само полаже право. Треба поменути да Србија није искористила право вета приликом пријема тзв. Косова у Међународни олимпијски комитет, на шта је имала право, што говори да се једно говори а друго чини, тј. да српске власти разграђују сопствену државу.⁵

Приликом покушаја тзв. Косова да постане члан Унеска част Србије и међународног права браниле су многе државе. Русија је указивала да Косово није држава него територија која се налази под привременом управом УН, да Косово није легитимно, да је Косово саставни део Србије. Кина је изнела став да би пријем Косова у Унеско могао „негативно да се одрази на дијалог Београда и Приштине у Бриселу“. Представник Аргентине је рекао да „пријем Косова није у складу са резолуцијом 1244“, док је представник Кубе истакао „да је то супротно међународном праву“ и додао да његова земља снажно подржава суверенитет Србије. Поменуте и друге

5 Председник ОК Србије Владе Дивац је овај државни аутогол Србије објашњавао некаквим „спортским разлозима“, иако је знао да је на овакав нечестан поступак био „инструиран са највишег места“.

земље које су подржале територијални интегритет Србије заслужне су да тзв. Косово није постало члан још једне међународне организације. Изненађење представља уздржан став Грчке и Румуније, чланица ЕУ које нису признале Косово. Непријатељски став Словеније и Хрватске никога није изненадио, али је крајње забрињавајући антисрпски став Црне Горе и Македоније. Нарочито забрињава став Црне Горе у којој су припадници српског народа крајње дискриминисани. Забрињавајуће је и то што на то не реагују власти у Београду. Црногорски председник владе у посети Београду саопштава да су односи двеју држава најбољи у последњих 20 година, што делује лицемерно јер се политичка Црна Гора у том периоду потпуно одметнула од српства којим се вековима дичила. Признала је независност шиптарског Косова, примала у посету доказаног ратног злочинца – Хашима Тачија, разменила амбасадоре са тзв. Косовом и гласала за његов пријем у Унеско. Све су то антисрпски политички потези и «нож у леђа» Србији и њеној борби за очување територијалног интегритета, а не пријатељски односи како истичу представници Ђукановићеве власти у Подгорици, на шта се власт у Београду ниједним гестом не осврће. Да је политичка Црна Гора заиграла на карту НАТО-а показала је и увођењем санкција Русији, што је такође остало без реаговања званичног Београда. Власт у Црној Гори активно је учествовала у процесу евроатлантског расрбљивања ове некад изразите српске државе – српске Спарте, чија је независност изведена у режији великих западних сила на челу са САД, да би послужила као инструмент НАТО за геополитичко опкољавање Србије.⁶

Наставком садашње политике да „ЕУ нема алтернативу“ биће неизбежни нови порази са несагледивим последицама по будућност Србије“. Иако је напредњачка власт обећавала да ће питање Косова преместити из непријатељског окружења ЕУ под окриље Уједињених нација и тако довести у склад са одредбама Резолуције 1244, од тога, за сад, нема ништа.

Српски патриотски блок са КиМ истиче да је „гласање у Унеско тријумф Путинове, а не Вучићеве политике“, као и

6 Види шире: Момчило Суботић, „Евроатлантско расрбљивање Црне Горе“, Политичка ревија 4/2011, стр. 89-105; Момчило Суботић, „Избори у Црној Гори 2016 и положај Срба“, Политичка ревија 01/2017, стр. 99-135.

да „актуелна власт у Београду жртвује државну територију ради уласка у Европску унију“. Покрет подсећа да је Русија у два наврата одлучујуће допринела заштити српског културног, националног и државног интереса. Најпре је ветом у СБ УН поводом Сребренице сачувала углед Србији, а затим је својим лобирањем спречила улазак самопроглашене републике Косово у Унеско.⁷ Искључиву заслугу Русије истиче и Ненад Којић, председник Покрајинског одбора ДСС- а КиМ, као и публициста Горан Јевтовић, који каже: „Захваљујући уздигнутој, братској Русији, као и пријатељској Кини и многобројним латиноамеричким и афричким пријатељским државама и, наравно Индији, међународно право ће тек долазити до изражаја. Бар за неки средњорочни период који је пред нама“. Јевтовић сматра да се српска власт „бандоглаво понаша“ игноришући међународно право за шта је случај Косова најубедљивији пример. У таквој ситуацији „не вреди нам ни сва сила и моћ расположене Русије“.⁸

3. ЗАЈЕДНИЦА СРПСКИХ ОПШТИНА

С разлогом би требало да се страхује да се овде ради о ороченој победи Србије, јер Вучић и Дачић најављују наставак преговора у Бриселу, који су у надлежности западних ментора косовске независности, уместо да се одустане од Бриселских замајавања и у складу са Резолуцијом 1244 питање КиМ врати под окриље УН где у СБ Русија и Кина представљају снажан ослонац Србије. Али у питању је очигледно шири Вашингтонско-бриселски пројекат смењивања и постављања српских владајућих гарнитура које спроводе америчку балканску политику. Свака од ових владајућих гарнитура одради намењену деоницу евроатлантског пута. Западни ментори „толеришу“ постојећу власт док год она има уцењивачког капацитета. Када се побунио због признања косовске независности Коштуница је замењен подобнијим од себе - Тадићем. Тадића ће, затим, заменити још „ко-

7 Патриотски блок КиМ, „Гласање у Унеско тријумф Путинове, а не Вучићеве политике“, Факти, 9. новембар 2015, <http://fakti.org/serbian-point/kritika-vlasti/patriotski-blok-kim-glasanje-u-unesko-je-trijumf-putinove-a-ne-vuciceve-politike>;

8 Горан Јевтовић, „Како је и до када Вучићева Србија `победила` Унеско“, Искра, 9. новембар, електронска верзија

перативнији партнер“. И као што је Тадић, мимо и против Русије, тражио да се КиМ изузме из надлежности УН и стави под окриље ЕУ (Еулекс), тако су Николић-Вучић-Дачић пристали да Бриселским споразумима (1 и 2) север Косова предају Приштини и фактички признају сецесију.⁹ Лажна су била предизборна обећања Николића и Вучића 2012, да ће питање КиМ вратити под окриље УН, и да ће поништити све споразуме које је претходна Тадићева власт потписала са привременим институцијама Приштини.¹⁰ Напротив, нова напредњачка власт наставила је политику претходне. Потписала је Бриселски споразум којим је од своје јужне покрајине направила државу. Прихватила је класичну државну границу са тзв. Косовом, као и улазак тзв. Косова у бројне међународне спортске, привредне и политичке институције и организације, уступила му посебан телефонски број који имају само независне државе. Припаднике цивилне заштите на северу КиМ власт је усмерила да постану припадници војске тзв. републике Косово, као што је претходно припаднике МУП-а Србије натерала да пређу у Косовску полицијску службу, и једни и други ће извршавати наређења која долазе из Приштини. Поред Бриселског споразума, на крају ће доћи и сам чин признања тзв. Косова, тако што ће Србија и тзв. Косово потписати правно обавезујући споразум, што је само друго име за његово признање. То ће бити услов за улазак Србије у ЕУ, за који се не зна када ће се и да ли ће се уопште догодити. О томе, за разлику од српских политичара, европски званичници отворено говоре.

Актуелни властодршци убеђивали су јавност да Бриселске споразуме потписују превасходно због Заједнице српских општина, а парадокс је да су све тачке овог споразума (15 укупно) реализоване осим те, наводно, главне; Шиптари неће да чују о стварању Заједнице српских општина. То зна-

9 Патриотски блок са КИМ који предводе ДСС и Двери поднели су Вишем јавном тужилаштву кривичну пријаву против Ивице Дачића и Александра Вучића због потписивања Бриселског споразума, наводећи да су тиме „угрозили целовитост државе Србије, што на основу члана 307 кривичног законика представља кривично дело националне велеиздаје...

10 Види: Момчило Суботић, „Платформа о Косову и Метохији“, Политичка ревија, 01/2013, ИПС, Београд, 2013, стр. 1-21, као и: Момчило Суботић, „Косово и Европска унија“, Национални интерес, 03/2012, ИПС, Београд, 2012, стр. 217-238.

чи да су наши преговарачи или били крајње наивни или су унапред обећали моћним западним менторима да се неће супротстављати стварању независног Косова. Јер, како другачије тумачити политичке потезе власти у Београду који су реално ишли у прилог стварању независне државе на српском историјском простору.

4. ЕУ САМО МАМАЦ ДА БИ СРБИЈА УШЛА У НАТО

У неком од претходних радова аутор овог чланка је указивао, да је циљ Вашингтона и Брисела отимање Косова и даље распарчавање Србије, а не њен улазак у ЕУ. Данас сведочимо да је тај циљ захваљујући актуелној српској власти готово остварен. Иде се даље – ка евроатлантским интеграцијама. Прихватљива је теза руске историчарке Наталије Нарочницке која каже да је „ЕУ само мамац да би Србија ушла у НАТО. Наравно да се управо то тражи“.¹¹ Зато је актуелно инсистирање председника Вучића на унутрашњем дијалогу по питању статуса Косова и његовог односа са Србијом у најмању руку закаснило, јер је у међувремену српска власт у континуитету од Петог октобра до данас, а Вучићева власт највише, ово државно и национално питање Србије препустила да решава Запад на челу са САД – државе које су бомбардовале Србију са намером да је територијално распарчају и отму Косово и Метохију.

5. НАЦИОНАЛНЕ ИНСТИТУЦИЈЕ И УНУТРАШЊИ ДИЈАЛОГ

У околностима апсолутне руске подршке суверенитету и територијалном интегритету Србије, Вучић је изјавио да не жели да изгуби пријатеље са Запада, поготово Немачку – чак и по цену губитка власти. Немачка је признала Косово, то значи да српски премијер не жели да изгуби пријатељство Немачке - ни по цену губитка КиМ.

Ову бојазан сведочи и његов коментар на потписивање споразума тзв. Косова са ЕУ о стабилизацији и придруживању (ССП), изјавивши да је то „јако добра вест за Србију

11 Наталија Нарочницка, „Ако Срби буду истрајни Русија их неће изневерити“, интервју, Геополитика, бр. 92, новембар 2015, стр. 16.

јер ствара економске услове за развој српске привреде“, занемарујући при том да ЕУ тим споразумом комада државну територију Србије. Какву економску корист ће имати Србија Вучић није рекао. ЕУ је потписивањем ССП са Косовом одустала од уобичајене праксе да споразум ратификује свака чланица ЕУ – њих 28, јер тзв. Косово није признало 5 држава, већ је то учинила Комисија ЕУ, што сведочи о намери да се „Косово“ пречицом прошверцује и сврста у државе. Након овог чина председница тзв. Косова Атифеге Јахјага поднела је захтев косовском Уставном суду, да оцени уставност оснивања Заједнице српских општина (ЗСО), што је овај суд привремено суспендовао на 60 дана.

О Вучићевом спољнополитичком балансирању између Запада и Русије, тј. произвољним поимањем непријатеља за пријатеље и релативизовањем историјски доказаног руског савезништва и пријатељства, сведочи и епизода са академиком Владимиром Костићем, председником САНУ, који тражи да Србија призна реалност косовске независности и „достојанствено се повуче са Косова“, као и да схвати да је Русија „вештачка алтернатива“ Европи и Западу. Вучић га је узео у заштиту у смислу права свакога да изнесе своје мишљење. Не треба посебно наглашавати да то није обично лично мишљење, већ мишљење председника најпрестижније националне институције - САНУ. Ово је индикативно, јер баца велику сенку на опредељеност актуелне власти да брани суверенитет и територијалну целовитост Србије. Костић је рекао да тзв. Косово и де јуре и де факто није део Србије. Дефакто није захваљујући недржавотворној политици режима у Београду, али де јуре се Косово, по Уставу Србије, као и по Резолуцији СБ УН 1244 третира као саставни део Србије. А то би академик Костић требало да зна. Као што је познато, Устав још нико није ревидирао, али је могуће да је и овакав став корак ка релативизовању снаге важећег српског Устава и позив на његову измену. Костић не објашњава свој став о „извештачености“ односа са Русијом и одсуству алтернативе када је реч о путу у ЕУ и НАТО, баш као што ни актуелни српски режим не би био у стању да објасни ма какву оправданост и смисао својих евроатлантских стремљења. Из САНУ се нико више није јавно огласио, иако је познато да неки њени чланови имају другачије мишљење, што зна-

чи да ова водећа национална институција нема јединствено мишљење о тако важном националном и државном питању као што је питање Косова и Метохије.

Кад је у питању Српска православна црква такође нема јединства по питању Косова и Метохије. Али, овде ће вероватно бити више отпора попустљивој политици Владе и председника Србије, имајући у виду да су двојица епископа СПЦ: митрополит Амфилохије (Радовић) и Атанасије (Јевтић) потписивање Бриселског споразума прогласили за велеиздају и том приликом (2013) јавно читали опело Влади Србије. Тешко је веровати да су поменуте владике променили став имајући у виду изразито неповољне ефекте Бриселског споразума. Патријарх Иринеј је такође у више наврата истицао важност Косова и Метохије за српско историјско и народно памћење и очување националног идентитета, али је изјављивао да има поверења у Вучићеву косметску политику. Позната је његова реченица: «Оно што је отето може се вратити, али оно што је поклоњено се не враћа».

Не треба заборавити да је СПЦ већ имала «случај» владике Артемија, који је имао другачији став према америчком и западном поимању српског Косова и Метохије. Наиме, владика Артемије се оглушио да у својој Рашко-призренској епархији прими америчког државног секретара Џозефа Бајдена, што је резултирало његовом екскомуникацијом из СПЦ. Мало ко у српској јавности верује да је његово рашчињење извршено због наводних финансијских малверзација око обнове порушених цркава и манастира на Косову и Метохији.

Када је у питању учествовање српске научне и стручне јавности у «унутрашњем дијалогу» о Косову и Метохији, добија се утисак да ће она послужити за пуко прибављање легитимитета за одлуку која је већ донета у западним центрима моћи, а коју српска власт треба само да примени. Аутор инсистира на ставу да је питање «унутрашњег дијалога» требало покренути у време напредњачког запоседања власти и обећања да ће се питање Косова и Метохије решавати у СБ УН, у којем има држава које поштују међународно право и територијални интегритет Србије, а не уз посредовање ЕУ и моћних западних земаља које су већ признале независност Косова. Дакле, пре било каквих Бриселских споразума и прећутног или отвореног саглашавања са помену-

тим атрибутима косовске независности од стране државних институција Србије, па стога ова акција председника Србије подсећа на пребацивање одговорности на цело друштво за лоше вођену политику по стратешким питањима очувања суверенитета и територијалног интегритета Србије. Тако би «институционализовани друштвени дијалог» био својеврсна друштвена и правна основа за ампутацију Косова и Метохије. Нажалост, овакав епилог међусрпског дијалога је могућ и због чињенице да његов иницијатор нигде не помиње Устав Србије, у оквиру којег би требало да се одвија дијалог о Косову и Метохији. Зато сви они који учествују у овом «дијалогу» треба да буду свесни чињенице, да иако су били на страни Устава и настојали да се изнађе решење које би представљало компромис између етничког права Албанаца и државног права Срба, могу да се манипулацијом и конструисањем већинске воље нађу у мањини и буду злоупотребљени тако што су дали легитимитет одвајању КиМ из састава Србије. На овакав закључак упућује и «одушевљење» председника Вучића са предлогом да се српско-албански односи на КиМ разреше стварањем реалне уније (предлог Владана Кутлешића).

6. УНУТАРСРПСКИ ДИЈАЛОГ О КИМ ПОДРЖАВАЈУ ЗАПАД И АЛБАНСКИ ПОЛИТИЧАРИ

Важно је уочити да Вучићев „унутрањи дијалог“ подржавају ЕУ и амерички „савезници“, Русија се посебно не изјашњава. Притом амерички званичници (Пенс) најављују веће америчко ангажовање у преговорима Београда и Приштине. Међусрпски дијалог подржавају и албански политичари из Приштине, али само у смислу да политичка и грађанска Србија прихвати чињеницу да је Косово независно. Само тако виде унутрашњи дијалог и зато су сви шиптарски лидери, и на Косову и у Албанији, подржали Вучићеву идеју. Иначе, у Приштини говоре о 114 држава које су признале Косово, Србија (Дачић) каже да је 7-8 држава измишљено (од 193 држава чланица УН) и уверава да ће та бројка пасти испод 100. Приштина, пак, настоји да бројка порасте до две трећине- тј.

129 држава, што би тзв. Косову омогућило да буде члан Генералне скупштине УН.

Из ЕУ наглашавају да ће Србија „на крају пута у ЕУ“ морати да потпише са „Косовом“ „правно обавезујући споразум“, за који министар Дачић каже да ова формулација не значи ништа, и никога ни на шта не обавезује, као и да је то конструкција коју је измислио Штефан Филе, како би за обе стране била прихватљива. Ова Дачићева дефиниција делује крајње неуверљиво, и поставља се питање зашто је српска страна прихватила неку формулацију „која не значи ништа и која никога ни на шта не обавезује“. Ипак је вероватније да та „олако и узгред“ измишљена формулација и те како правно обавезује Србију. Видели смо да се на ту Филеову „измишљотину“ веома озбиљно позивају немачки политички званичници.

Све у свему: нема чланства у ЕУ без претходног признања „Косова“. На то српске државне „еуроунијате“ готово свакодневно подсећају званичници из Брисела, Вашингтона, Берлина, а недавно је то учинио и бивши хрватски председник Иво Јосиповић. Кад је реч о темама ЕУ и НАТО, о којима је аутор овог текста писао у више наврата,¹² за ову прилику довољно је изнети неколико кључних теза. ЕУ и НАТО су превасходно у служби америчке империјалне политике. То се показало у низу америчких интервенција у свету, поготово у последњих двадесетак година, почев од Србије, Авганистана, Либије, Ирака, Сирије, Украјине итд. Циљ Запада није чланство Србије у ЕУ, циљ је отимање Косова и Метохије и даље територијално распарчавање Србије, што значи да циљ није њено политичко и државно јачање, већ њено свођење на политички неорганизован простор укључен војно-политичке структуре НАТО пакта. Србија не може ући у ЕУ, под претпоставком да ће се то уопште догодити, а да

12 Момчило Суботић, „Србија и Европска унија“, Српска политичка мисао 01/2010, ИПС, Београд, 2010, стр 43-66; Момчило Суботић, „НАТО-изација Срба“, Политичка ревија 03/2010, ИПС, Београд, 2010, стр. 69-86; Момчило Суботић, „Прозападна политика Србије и разграђивање државе и нације“, у : *Србија и евроазијски савез (приредио Зоран Милошевић)*, Центар академске речи, Шабац, Српско одељење међународне словенске академије, Београд, 2016, стр. 59-70

претходно не уђе у НАТО као неку врсту пријемне канцеларије, као што је то био случај са свим другим државама источне и централне Европе. Дакле у првом плану је НАТО, ЕУ је другоразредна, и у свему под утицајем САД. Видело се то и поводом украјинске кризе. САД и НАТО настоје да сузбију руски утицај на српском етнојезичком и државном простору и онемогуће геополитичку парадигму по којој су Србија и српске земље „продужена рука Русије на Балкану“ и „руска стратешка земља“.

У Чешкој постоји изрека: „Ми смо у НАТО да нас не би хуманитарно бомбардовали“.¹³ Али, Србија је већ бомбардована!

Вучићева власт нема никаквог националног, моралног ни правног, историјског ни геополитичког, ни било каквог државног разлога да Србију „гура“ у НАТО савез. Како ће НАТО бранити Србе на Косову и Метохији, показао је у време погрома 2004, као и у време агресије на Србију, а показује и данас.¹⁴ Србија би сврставањем уз НАТО, непопра-

13 Вацлав Дворжак, «Чешка између Путина и НАТО», Печат, 15. мај 2015, стр. 59.

14 Подсетимо да је НАТО, са својих 19 држава, мимо СБ ОУН, кршећи међународно право, извршио агресију на државу чланицу УН, и то је била класична копнена агресија из Албаније на Србију која никога није напала, да је 78 дана бомбардовао Србију (мање Црну Гору), при чему је на њену територију бацно 40.000 бомби, 10 тона осиромашеног уранијума, сејући смрт не бирајући циљеве, не само да је својим бестијалним бомбардовањем убио 2.500 људи, 12.000 је рањених, него је коришћењем недозвољеног хемијско-биолошког оружја проузроковао жртве које ће наредних десет генерација умирати од карцинома. Осим тога, садејствовао је терористичкој ОВК у протеривању више од 250.000 Срба са Косова и Метохије, а затим благонаклоно посматрао рушење и паљење српских светиња, од чега више од 150 цркава и манастира, скрнављење преко 250 српских гробаља, а затим мирно посматрао када су шиптарске банде 17. и 18. марта 2004. протерале још 4.000 Срба, убивши осам људи, као што ће убијати и у наредним годинама српске житеље и повратнике (Старо Грацко, минирани аутобус који је превозио Србе из Ниша на територију КиМ), те најзад 2008. је признао независност своје накарadne и криминалне творевине. Да је НАТО имао намеру да Србе заувек протера са Косова и Метохије говори и заташкавање стравичних злочина који су извршени у „Жутој кући“, у којој су шиптарски терористи вадиле органе ухапшеним Србима и другим неалбанцима и продавали их европским здравственим установама. О томе злочину више нико не говори. Ако је НАТО заинтересован за заштиту Срба на КиМ, како тврди српски премијер, откуд онда толика незаинтересованост за повратак прогнаних Срба, о чему ни српска власт не брине много, готово да се од тога питања прави „табу“, као и од помињања Резолуције СБ УН

вљиво кренула путем духовног уништења (уништења православља које ће утопити у западни папински екуменизам),¹⁵ као и путем моралне и територијалне дезинтеграције. Све у свему, кренула би путем „хуманог“ уништења свеколиког српства“.¹⁶ У више радова аутора овог текста истицана је теза да Србија и српске земље треба да се окрену Русији, и у економском и политичко-безбедносном смислу, да српске власти престану да воде прозападну политику, јер су на Западу „концентрисани сви српски непријатељи“, што је посебно дошло до изражаја од распада југословенске државе, када је почео и још увек траје разградња српске (гео)политике и државе.

„Ступање у ЕУ и НАТО има алтернативу, и Русија има шта да понуди. Заправо ЕУ нема шта да понуди Србији, осим стагнације коју сада доживљавају суседне земље, Бугарска, Румунија и Грчка. А Русија има шта да понуди“.¹⁷

7. АПЕЛ СЕДМОРИЦЕ

Кад су у питању представници политичких партија, илустративан пример је реаговање представника «Двери» и њихових блискомишљеника,¹⁸ који су упутили апел српској јавности у којем истичу да се ради о Вучићевом лажном дијалогу и предлажу да се о КиМ организује народни референдум. Они истичу да председник Вучић унутрашњим дијалогом жели да прикрије праву намеру власти да се у 2018. годи-

1244, која је необорив правни основ за останак КиМ у Србији.

15 Види: Зоран Милошевић, „Источна (гео)политика Ватикана“, у: *Небеска геополитика. Ватикан и међународни односи* (приредио Зоран Милошевић), Центар академске речи, Шабац 2016, као и друге веома садржајне и занимљиве радове из овог зборника.

16 Емил Влајки, Западна русофобија и трећи светски рат, Факти

17 „Како руски експерти тумаче тврдње академика Костића“, став Никите Бондарева, старијег научног сарадника РИСИ, Геополитика, бр. 92, новембар 2015, стр. 12.

18 Апел су у Народној скупштини Републике Србије потписали председник „Двери“, народни посланик Бошко Обрадовић, Драган Тодоровић, бивши народни посланик (1992-2012), миснистар и потпредседник Владе Србије (1998-2000), проф. др Слободан Самарџић, бивши народни посланик (2008-2014) и бивши министар за Косово и Метохију у Влади Србије 2007-2008, Славиша Ристић народни посланик и бивши председник општине Зубин Поток, др Марко Јакшић, бивши народни посланик, др Дејан Мирковић, бивши народни посланик и Милан Стаматовић, председник општине Чајетина.

ни потпише обавезујући документ о свеобухватној нормализацији односа са тзв. независним Косовом, што представља услов на даљем путу Србије у ЕУ и значи споразум између две независне државе, чиме се отвара пут за улазак лажне државе Косово у Уједињене нације. Потписници захтевају од власти да одмах прекину преговоре о КиМ са посредвањем ЕУ, поништи све антиуставне бриселске споразуме и тему КиМ врати у СБ УН. Истовремено траже потпуно испуњавање одредби Резолуције СБ УН 1244, а посебно оних које се тичу повратка српског државног особља на КиМ. Такође, одбацују сваку идеју поделе Косова и Метохије, или било какво друго угрожавање територијалног и државног суверенитета Србије. Да би се донела адекватна одлука о КиМ потписници сматрају да је неопходно организовати народни референдум.¹⁹

Код овог апела треба имати у виду да су двојица потписника са Косова и Метохије (др Марко Јакшић и Славиша Ристић), што овом документу даје већу снагу и уверљивост, јер се ради о аутентичном мишљењу и ставу људи који живе на КиМ и који боље од других познају политичке и животне прилике у јужној српској покрајини. Власт у Србији има обавезу да о овом стратешком националном и државном питању поштује мишљење најутицајнијих представника Срба са КиМ, уместо што их је међусобно делила и сукобљавала зарад сопствених тренутних политичких интереса.

8. ТЕРИТОРИЈАЛНО РАЗГРАНИЧЕЊЕ И ПОДЕЛА КОСОВА И МЕТОХИЈЕ

Сматрамо, такође, да је неопходно имати у виду све историјске, етничке, геополитичке, културне, верске и друге компоненте сукоба два начела: етничког (албанског) и историјско-државног (српског)²⁰. Било је неколико предлога са српске стране за решење српско-албанских односа и статуса КиМ. У јануару 2004. епископ рашко-призренски Артемије,

19 Апел седморице: „Уместо Вучићевог лажног дијалога о КиМ да се народ изјасни“, <https://dveri.rs/clanci/apel-sedmorice-umesto-vucicevog-laznog-dijaloga-o-kim-referendum>

20 Види шире: Милош Кнежевић, *Косметске теме: (1996-2006)*, Лепосавић: Институт за српску културу- Приштина, 2006; Миломир Степић, *Косово и Метохија – Постмодерни геополитички експеримент*, Београд, 2012.

као председник СНВ на КиМ, одржао је предавање у «Центру за западну Политику» у Вашингтону, на тему «Мултиетничко Косово – дипломатски сан или балканска реалност», и том приликом указао да је на делу владавина «етничке дискриминације и насиља која се систематски наставља из године у годину», што представља главну препреку за повратак избеглог српског становништва. Као пример «суживота» владика је навео да је од доласка мировне мисије оскрнављено или порушено «112 православних цркава».²¹ Завршавајући своје излагање владика се заложио за «принцип асиметричне аутономије Косова и Метохије у којој би заједнице на српском и албанском говорном подручју имале у оквиру својих самоуправних институција различите врсте веза са матичном државом» и истакао »да такво решење статуса КиМ неће бити негативан преседан другим етничким заједницама широм Европе које би волеле да искористе своје право на самоопредељење на штету суверенитета својих држава».²²

Ваља подсетити да је, у време грађанског рата између Хрватске и РСК, Ибрахим Ругова, заједно са другим шоптарским представницима, а под утицајем западних ментора, истицао формулу «К=К» (Косово=Крајина), тј. колико аутономије Србима у РСК у оквиру Хрватске, толико аутономије косметским Албанцима у оквиру Србије. Позната као Вашингтонски папир из 1994. године, ова формула је послужила Ругови да по узору на крајишке Србе тражи примену права на самоопредељење. Није му сметало, као ни његовим америчким менторима да се овде ради о правно различитим категоријама: да су Срби у Хрватској конститутивни народ са свим правима који из тога произлазе, а да су Шиптари национална мањина у оквиру Србије, такође са правима која

21 Ово предавање владике Артемија одржано је три месеца пре мартовског погрома Срба (17. март 2004.), када су Албанци учинили оно што су и до тада радили, овога пута отворено и без зазора, пред лицем целог света извршили су етничко чишћење преосталог српског становништва из њихових енклава у централном делу КиМ. Извршен је погром над српским народом и његовим имовином: убијено осморо Срба, спаљено неколико стотина њихових кућа и око 40 цркава и манастира, и у новом избеглиштву се нашло око 4.000 људи. Био је то добро припремљен и синхронизован албански допринос мултиетничком Косову подржан од стране њихових спољних покровитеља. Види: Дијалог за Косово, јануар 2004, стр. 1.

22 Дијалог за Косово, исто

из тога произлазе. Два различита нивоа права. Ову дистинкцију могуће је тумачити са три аспекта: историјског, правног и геополитичког. Нажалост, услед гажења међународног и југословенског уставног права од стране западних моћника и њихових унутрашњих сателита, «мали светски рат» који је вођен против Срба окупирао је и поништио њихову легитимну и легалну државу – РСК и протерао Србе са њихове историјске земље – КиМ и признао је као независну албанску државу.²³

И поред потпуног краха модела мултиетничности, који је био и јесте у функцији етничког чишћења Срба, САД и водеће државе ЕУ су наставиле да инсистирају на примени овог концепта «до последњег Србина». ЕУ је одбила да прихвати предлог председника Владе Републике Србије Војислава Коштунице да се кроз другачији приступ обезбеди институционална заштита Срба на КиМ, тј њихова аутономија путем кантонизације или кроз модел два ентитета.

Поменути предлози фигурирали су пре признања козовске независности од стране западних земаља. Након овог чина са српске стране није било готово никаквих писаних или усмених концепата по питању КиМ. Пре тога била су два. Један је предлог тадашњег премијера Зорана Ђинђића у успостављању ентитетског система на КиМ који би био сличан моделу Бошњачко-хрватске федерације, а други је концепт Добрице Ћосића, и он је настао пре грађанског и верског рата на простору друге Југославије. Ћосићев концепт представљао је јерес у српској политичкој јавности, јер је заговарао поделу Космета у време кад је српска страна била јача него у доцнијем периоду. Ствар је у томе да су Албанци такво решење тада прихватили. Концепт територијалног разграничења предлагао је и академик Деспић. У промењеним геополитичким околностима када је међународни фактор (западне силе на челу са САД) иницирао и арбитражирао распадом југословенске државе, за ову опцију није било више изгледа. Добрица Ћосић је још једном, у мају 1999. године, усред бомбардовања, упутио писмо Влади Француске, у

23 Види: Момчило Суботић, „К=К“, у: *Истина о Републици Српској Крајини*, Реферати и саопштења, Зборник радова 1 (приредили др Момчило Суботић и др Бранко Надовеза), Институт за политичке студије, Влада РСК у прогонству, Београд, 2008, стр. 273.

којем је написао: «Косово и Метохија су простор сукобљених националних интереса, који се трајно и праведно могу решити само компромисом. Историјски компромис и трајно решење вековних албанско-српских сукоба, који потресају читав балкански простор, може се остварити територијалним разграничењем Срба и Албанаца и поделом Косова. Ако није могла да опстане Титова Југославија, ако није успео експеримент с мултиетничком дејтонском Босном и Херцеговином, сасвим је извесно да после грађанског и етничког рата не може опстати ни мултиетничко Косово... На Косову и Метохији, око великих српских манастира и етничких енклава, треба формирати самосталне државице, попут Сан Марина, Андоре, Ватикана, Лихтенштајна и сличних државно-правних, суверених заједница у Европи, каква је Аланд у Финској. Српске пределе на северу Косова, који су јој припадали од ослобођења од Турака до 1958, придружити Србији, а јужне пределе Косова и део Метохије, где живи албанска већина, прикључити Албанији или самосталној албанској држави, ако то желе косовски Албанци».²⁴ Значило би то извесну корекцију политике ЕУ у односу на српско питање, на шта велике западне силе нису биле спремне. Европа је пристала, под америчким притиском, на експерименте на једном делу своје територије. У том смислу треба посматрати државно-правни провизоријум државне заједнице Србије и Црне Горе, чудну творевину коју је ЕУ, попут Косова, временски орочила на три године наменивши им исту политичку судбину.²⁵

Литература

Апел седморице: „Уместо Вучићевог лажног дијалога о КиМ да се народ изјасни“, <https://dveri.rs/clanci/apel-sedmorice-umesto-vucicevog-laznog-dijaloga-o-kim-referendum>

Врзић Никола, „Дан после“, *Печат*, 21. март 2014.

Дворжак Вацлав, „Чешка између Путина и НАТО“, *Печат*, 15. мај 2015.

24 Наведено према листу „Куир“, бр. 273, Београд, 23. март 2004, стр. 3.

25 Види: Момчило Суботић, *Право на самоопредељење и југословенски експеримент*, глава: СРЈ, Србија и Црна Гора. Питање Косова и Метохије, стр.167-168.

- Јевтовић Горан, „Како је и до када Вучићева Србија `победила` Унеско“, Искра, 9. Новембар 2016.
- Кнежевић Милош, *Косметске теме: (1996-2006)*, Лепосавић: Институт за српску културу – Приштина, 2006.
- Коштуница Војислав, „Србија да поврати своју душу“, *Печат*, 13. март 2014.
- „Куир“, бр. 273, Београд, 23. март 2004.
- Милошевић Зоран, „Источна (гео)политика Ватикана“, у: *Небеска геополитика. Ватикан и међународни односи* (приредио Зоран Милошевић), Центар академске речи, Шабац 2016.
- Нарочница Наталија, „Ако Срби буду истрајни Русија их неће изневерити“, интервју, *Геополитика*, бр. 92, новембар 2015.
- Патриотски блок КиМ, „Гласање у Унеско тријумф Путинове, а не Вучићеве политике“, *Факти*, 9. новембар 2015, <http://fakti.org/serbian-point/kritika-vlasti/patriotski-blok-kim-glasanje-u-unesko-je-trijumf-putinove-a-ne-vuciceve-politike> Суботић Момчило, „Платформа о Косову и Метохији“, *Политичка ревија*, 01/2013, ИПС, Београд, 2013,
- Степић Миломир, *Косово и Метохија – Постмодерни геополитички*
- Суботић, Суботић, „Косово и Европска унија“, *Национални интерес*, 03/2012, ИПС, Београд, 2012.
- Суботић Момчило, „Евроатлантско расрбљивање Црне Горе“, *Политичка ревија*, 4/2011, ИПС, Београд, 2011.
- Суботић Момчило, „Србија и Европска унија“, *Српска политичка мисао*, 01/2010, ИПС, Београд, 2010.
- Суботић Момчило, „НАТО- изација Срба“, *Политичка ревија*, 03/2010, ИПС, Београд, 2010.
- Суботић Момчило, „Прозападна политика Србије и разграђивање државе и нације“, у : *Србија и евроазијски савез* (приредио Зоран Милошевић), Центар академске речи, Шабац, Српско одељење међународне словенске академије, Београд, 2016.
- Момчило Суботић, „К=К“, у: *Истина о Републици Српској Крајини*, Реферати и саопштења, Зборник радова 1 (приредили др Момчило Суботић и др Бранко Надовеза), Институт за политичке студије, Влада РСК у прогонству, Београд, 2008.

Momcilo Subotic

KOSOVO AND METOHİJA: THE ISSUE OF INTERNAL DIALOGUE

Resume

In the context of elaboration of the idea of President of the Republic of Serbia Aleksandar Vucic regarding the "internal dialogue" on the issue of Kosovo and Metohija it is necessary to reconsider certain important political facts. A major premise is reflected in an opinion that the politics of Serbian Progressives Party (SNS in the text) regarding the issue of foreign politics in the case of Kosovo and Metohija is the continuation of former politics of the party of Democrats.

It turned out that the issue of Kosovo and Metohija and Serbian-Shqiptarian relations has not been the issue of democracy but strictly the issue of geopolitics and that it would be better that it was resolved in the period when Serbia used to have better geopolitical position than it has it at this moment, so that Serbia could have avoided enforced and defeatist solutions. During the election campaign the leaders of the SNS promised that they would reconsider and examine the contracts which the member of Democratic Party Borislav Stefanovic as the representative of Serbia had signed with Edita Tahiri. However, it turned out that it was just an empty promise. In practice it happened that in record time the SNS-led government made some moves that the former Democrats-led government did not dare to do. The SNS leaders' election promise that Serbian institutions would never withdraw from Kosovo and Metohija was annulled in the way that Nikolic, Dacic and Vucic signed the Brussels agreement with separatist-terrorist representatives from Pristina, set up the border between the southern Serbian province and central Serbia, annulled the state institutions and statehood of Serbia in Kosovo and Metohija, transferred one part of Serbian justice and security system in the northern part of Kosovo and Metohija to "the independent state of Kosovo" and put the pressure on remaining Serbs to participate in the elections and vote for the government of "the independent

Kosovo”, leaving them at the mercy of Hashim Taci. In such way they gave a strong kick to the struggle of the Serbs to preserve the statehood of Serbia in this Serbian province.

The Brussels talks are being held under the intermediation of the European Union, which has no understanding for the issues of sovereignty and territorial integrity of Serbia and instead of it the EU demands from Serbia to sign a legally binding agreement at the end of the process of negotiations with “Kosovo” or, in other words, to recognize this newly aspiring state.

From the Brussels agreement there has already been “deleted” a footnote regarding “Kosovo” and its explanation in the document. With the tacit consent of Serbian government “Kosovo” has not become the member of regional organizations, as it had been agreed upon, but instead of it “Kosovo” has become the member of global world organizations such as the IMF and World Bank, “Kosovo”’s representatives have signed the agreement on stabilization and association and this “state” has also become the member of the International Olympic Committee (IOC), the World Handball Association (IHF), European Football Organization (UEFA), the World Football Association (FIFA) and so on.

The Democrats-led government had presented their politics under the slogan “Both Kosovo and EU”, after that the SNS-led government more or less completed the Democrats’ move toward “independent Kosovo” and following that the SNS-led government presented their own politics under equally incoherent slogan “Both Russia and EU”. Regarding such politics of the Serbian authorities, former US ambassador to Belgrade Michael Kirby said that it put Serbian people and state into a schizophrenic situation, because in terms of history, culture, identity and other things the Serbs are linked to Russia, while politically they are linked to the European Union and West. Philipp Missfelder, the Rapporteur for the foreign policy of the CDU / CSU to the German Chancellor Angela Merkel, praised such Serbian government’s policy: Looking from our perspective it is a proper way for Serbia to continue to follow SNS and Aleksandar Vucic on their way to the EU. The precondition for that is the negotiations with Kosovo. Last April there was signed the agreement which should eventually lead to the recognition of Kosovo and now it must be continued up to its implementation. Author of this text thinks that the objective of the West is not the membership of Serbia in the European Union,

but the seizure of Kosovo and Metohija and its further territorial disintegration and all that with the objective to prevent Serbia to be some sort of “the extended arm” of Russia on the Balkan Peninsula. Therefore, Serbia is not needed in the European Union neither with nor without the “Kosovo”, because instead of it is expected from her to join the NATO pact on its march to Russia as a territorially fragmented and politically disorganized region.

There have been proposed some other ideas regarding the solution of the status of Kosovo and Metohija and therefore the current “internal dialogue” has an objective on its own to transfer the responsibility for some unfavourable solution such as the acceptance of the independence of “Kosovo” to whole society and its main national institutions such as the Serbian Academy of Science and Arts, Serbian Orthodox Church and educational and academic centers, universities and institutes of sciences. With their participation in the debate on the “internal dialogue” these institutions are envisioned to provide the legality for the decision which has already been made in the Western centers of power who are the sponsors of “Kosovo”’s independence.

Keywords: Serbia, Kosovo and Metohija, USA, EU, NATO, Boris Tadić, Aleksandar Vučić, the Albanian side, the Brussels Agreement.

* Овај рад је примљен 12. новембра 2017. године а прихваћен за штампу на састанку Редакције 15. децембра 2017. године.